

Reka 2/4. 98

9

Predraga Julija!

Ravnokar sem prejel tvoje pismo o — tisočakah! Kam smo prišli! — Res, se morem ti punjega pisa, ti kat' to, da bi se dalo o tem mnogo pove., dati kar se pisati se sme — se more.

Ti mič se poveš na kaj, da ste se intabulirali, ali na senožet, hišo ali kaj? —

Če na mič, potem se piše ali, da ste denar podarili, ali pa o smeti pregli. Eno ali drugo kakor je dotična oseba: žena in podpora potrebna, ali pa neupametna in zapravljiva.

Tudi če ste se intabulirali, se vem na kako visoke obresti, nij vredno vse to kolikor bi ti več dobili kot v hranilnici — tega, da bi Pamona še enkrat to prerokla

kar vam je že radi izposojinega denarja. Kaj pa
posojilnica? Saj tamo bi vendar dobila za manj,
si obrestni denar! Ker se vem bolj prataninega kako
je vsa stvar, gata bolje da molčim!

Nes škoda da pijsem vse v, stihm pristila
in v Lige prišla ako bi se res dalo kaj postaviti,
vendar — se verjamem: toda dere svojo pot
in res moj trud bi bil zaman, morebiti bi
bila še slabše, ker bi potem meni pa khib dal
mesto 4.000. — 8000 — nije!

Lahko si izkirajo otko, jed in hrač, ona in dekle.
Tudi klobuk se za 4.000 precej dober v lj. dobi;
vendar s klobukom se se kupi — „pejate“!
— Ali mater je teže? Čudno bi bilo če bi jipe!

Pro sem ti gubnje pismo pisala me je Fran pri-
ganjal naj Te posabim zopet v Peško, a pijsem
ga hotela ubogati, pekle sem mu, da sem to
že tolikrat storila, da Te moram že s tem glu,

šiti, in res bolje, da pijsem tega storila, ker kaj
bi mati sama sedaj počela.

Totovo sem že desetkrat tvoji pismo prečitala, istotako
tudi Joan, ker se moreva tega prijeti, kar pišesi
o tisacakah in vendar je resnica. Moj Bog kako
imajo ljudje prečo, brez da bi hranili in delali!
se jim dobro gadi! — — —

Joan me reče nič drugega kot to: sem že ga dosti
govoril. Tudi ti obdrži to pismo za sebe!! —

Priloženo ti pracam pismo od g. Alaker;
vsake ima svoje križe in težave, stem se tolagimo!
Kune imamo zopet lepo a khib lepemu premu
moj mahod se ponelva — zelo me muči; Joan
me vedno sili naj v postelji ostanem, da se prej
pozdravim ko je vsaj gočko — pa v postelji
ostati tega jaz se morem, čeravno bi pada zopet
prosta mahoda bila. — Danes ko je materin
god sem zgančke govirki zabelila — pa povem

Ti, da pri tej ocvinkovni zabeli se ne more tako
hraniti kot pri čisti - to sem upajala že prej
in danes Ti pona to pisem, da napolniš list.

Tudi jaz bi rada že z materjo in s Teboj
gororila - pa ne vem kaj mi bo močice (!)
ker vedno kaj pones pride, da mi pot zapreči.

Lubnega nič, da Štiro nori
pravi Ivan - to je starost, nič novega.

- Kakor ves tvoj precej časa vedno se jaz
daniškim posek stvari in napisem pismo
tako se je tudi zgodilo, da me je zdaj
mej priseljenskih izmedila pošta z po,
šilatojjo iz Laz. - Pravem jube prišta
mi je danes tudi v del s cela klobasa.

Povejala sem tudi jaz in Ivan mater;
navrh vsega sva pa se kupico vina
izpraznila na njih zdravje. Pristena hraba
ka vse poslano; plesem okoli spletenice kot
maček krag vnele kaše! Bodite pozdravljeni
in najubljivi ad Vase J. Vauke